

Книга Даниїла - номер вісімдесят сім

Розкриття притчі про десять дів: глибока подорож крізь історію адвентизму

Jeff Pippenger
2024-02-20

Притча про десять дів ілюструє досвід народу адвентистів.

"Притча про десять дів із 25-го розділу Євангелія від Матвія також ілюструє досвід адвентистського народу." Велика боротьба, 393.

Адвентисти-мілерити втілили притчу до останньої літери.

Мені часто вказують на притчу про десять дів, з яких п'ять були мудрі, а п'ять — нерозумні. Ця притча вже виконалася і ще виконається до останньої літери, бо вона має особливе застосування до цього часу і, подібно до звістки третього ангела, виконалася і надалі залишатиметься нинішньою істиною аж до кінця часу. Review and Herald, 19 серпня 1890 року.

Історія руху першого ангела відображає рух третього ангела, а остаточний акцент притчі — на тому, чи мають діви олію, яка є вісткою пізнього дощу.

Є світ, що лежить у злі, в облуді та омані, у самій тіні смерті, — спить, спить. Хто відчуває боління душі, щоб розбудити їх? Який голос може до них долинути? Мій розум переноситься в майбутнє, коли буде дано знак: «Ось Жених іде; виходьте назустріч Йому». Але дехто зволікатиме придбати олію, щоб заправити свої світильники, і надто пізно вони зрозуміють, що характер, який символізує ця олія, не передається. Та олія — це праведність Христа. Вона символізує характер, а характер не передається. Ніхто не може здобути його для іншого. Кожен мусить сам набути для себе характер, очищений від усякої плями гріха. Bible Echo, 4 травня 1896 року.

«Олія» у притчі символізує «характер», а також «праведність Христа». Освячений характер формується лише в тих, хто живиться Божим Словом.

Освяти їх істиною Твоєю: слово Твоє — істина. Івана 17:17.

«Олія» — це також послання Духа Божого.

"Бога безчестять, коли ми не приймаємо послання, які Він нам посилає. Так ми відкидаємо золотий єлей, який Він хотів би вилити в наші душі, щоб його передати тим, хто перебуває в темряві." Review and Herald, 20 липня 1897 р.

«Олія» — це вістки Божого Слова, які передають освячувальну присутність праведності Христа. У притчі про десять дів, яка також є пророцтвом другого розділу книги Авакума, вістка Опівнічного крику, тобто вістка про праведність Христа, представлена у вістці Джонса і Вагонера під час повстання 1888 року.

Господь у Своїй великій милості послав Своему народові надзвичайно дорогоцінне послання через пресвітерів Вагонера та Джонса. Це послання мало більш виразно поставити перед світом піднесеного Спасителя, жертву за гріхи всього світу. Воно представляло виправдання через віру в Поручителя; воно закликало людей прийняти праведність Христа, яка виявляється в послуху всім Божим заповідям. Багато хто втратив Ісуса з поля зору. Їм потрібно було спрямувати погляд на Його божественну Особу, Його заслуги та Його незмінну любов до людського роду. Уся влада дана в Його руки, щоб Він міг роздавати людям щедри дари, наділяючи безцінним даром Своєї власної праведності безпорадне людське знаряддя. Ось те послання, яке Бог повелів передати світові. Це вістка третього ангела, яку належить проголошувати гучним голосом і яку має супроводжувати вилиття Його Духа у великій мірі. Свідчення служителям, 91.

Послання є посланням пізнього дощу.

"Пізній дощ має пролитися на народ Божий. Могутній ангел має зійти з неба, і вся земля буде осяяна його славою." Review and Herald, 21 квітня 1891 р.

Коли 11 вересня 2001 року зійшов могутній ангел, пізній дощ почав накрапати, і історія міллеритів, як її представлено в притчі про десять дів та у другому розділі Авакума, почала повторюватися. Тоді Божий народ останніх днів з'їв книгу, що була в руці ангела, і, зробивши це, повернувся до стародавніх стежок Єремії, тим самим ставши сторожами, яким належало сурмити в попереджувальну трубу. Трубне попередження було лаодикійським посланням, представленим Ісаєю як гучний клич.

Кричи на весь голос, не стримуйся, піднеси голос свій, як сурма, і оголоси народові Моєму його переступ, а домові Якова — його гріхи. Ісаїя 58:1.

Реформаторський рух першого й третього ангелів починається в «час кінця». У той момент відбувається «помноження знання», яке випробує покоління, що тоді живе, але лише після того, як це знання буде опубліковане у вигляді оформленої звістки. Після цього оформлена звістка «наділяється силою», і це наділення силою позначене зішестям ангела. Зішестя ангела позначає «спір Авакума», і дві групи починають розпізнавати звістку, яка є або істинною, або фальшивою звісткою пізнього дощу. Тоді вірні стають Божими сторожами, які починають трубити попереджувальну звістку.

Справжнє трубне послання базується на світлі, представленому на двох таблицях Авакума. Це застереження для Лаодикії та застереження, що викриває гріхи Божого народу. Суперечка загострюється аж до першого розчарування, коли одна група стає «зібранням насмішників», а справжніх сторожів закликають повернутися до ревності щодо послання, яку вони раніше виявляли до розчарування. Коли сторожі повернулися, вони усвідомили, що перебувають у «часі затримки», і що послання, яке, здавалося, не сповнилося, насправді має здійснитися, але в Божому порядку. Це послання формувалося протягом короткого періоду часу (хоч і короткого, та все ж періоду часу), і коли це послання приходить, воно подається як послання «Опівнічного крику», що є просто посиленням того послання, яке

почало набирати силу, коли зійшов ангел.

З приходом вістки було повністю звершене розділення між тими, хто прийняли роль сторожів під час зішестя ангела, і тими, хто відмовилися. Це розділення визначає момент, коли печать накладається на сто сорок чотири тисячі, перед виливанням пізнього дощу без «вимірювання», яке було накладене на пізній дощ, що почався, коли ангел зійшов.

Історія мілеритів є ілюстрацією пізнього дощу під час запечатування ста сорока чотирьох тисяч. У тій історії спір Авакума ґрунтувався на істинній і хибній звістці про пізній дощ. Павло визначає один клас як тих, хто має любов до істини, а інший — як тих, хто приймає сильну оману, бо вони не мають любові до істини і повірили «брехні».

Міллеритський рух являє собою розвиток істини, що зростає у знанні та силі від «часу кінця» і аж до виливу Святого Духа під час «Опівнічного крику». Міллеритський рух визначив певні конкретні віхи, що мають паралелі, зокрема «час кінця», «формалізацію» вістки, представлену «помноженням знання», «посилення» вістки, позначене зішестям ангела, «перше розчарування», яке вводить притчу про десять дів, вилив Святого Духа, представлений як «Опівнічний крик», а потім остаточне «друге розчарування», коли одні диспенсаційні двері «зачиняються», а інші диспенсаційні двері «відчиняються».

«Бог визначив вісткам з Об'явлення 14 їхнє місце в низці пророцтв, і їхня праця не має припинитися аж до кінця історії цієї землі. Вістки першого й другого ангелів і досі є істиною для цього часу і мають звучати паралельно з наступною. Третій ангел проголошує своє застереження гучним голосом. "Після цього, — сказав Іван, — я побачив іншого ангела, що зійшов із неба, маючи велику владу, і земля освітилася від його слави". У цьому осяянні поєднано світло всіх трьох вісток». Матеріали 1888 року, 804.

Рух міллеритів, який уособлює рухи ста сорока чотирьох тисяч, був пов'язаний із пророцтвами про дві тисячі триста років і дві тисячі п'ятсот двадцять років у книзі Даниїла, восьмому розділі, віршах 13 і 14. "Час кінця" настав із завершенням "семи часів" Божого гніву проти Північного царства Ізраїлю. Формалізація послання Міллера у 1831 році відбулася через двісті двадцять років після видання Біблії короля Якова.

Пан Міллер, як і ті, кого це послання спонукало до дії в інших країнах, спершу думав виконати своє доручення, пишучи й публікуючи в газетах і брошурах. Уперше він опублікував свої погляди у Vermont Telegraph, баптистській газеті, що друкувалася в Брендоні, штат Вермонт. Це було 1831 року. Джон Лафборо, Великий рух Другого Пришестя, 120.

Рух «часу кінця» третього ангела настав у 1989 році, після закінчення ста двадцяти шести років від повстання 1863 року. «Сто двадцять шість» є символом «семи часів». Обидва рухи розпочалися з виконання «семи часів».

Послання руху третього ангела було формалізовано у 1996 році через випуск серії статей під назвою «Час кінця», опублікованих у журналі «Наша тверда основа». Ті статті були

опубліковані через двісті двадцять років після Декларації незалежності 1776 року. Послання обох рухів було формалізовано через двісті двадцять років після історичного періоду, який був безпосередньо пов'язаний із посланням, що з'явилося наприкінці цих двохсот двадцяти років.

Число «двісті двадцять» представляє зв'язок (ланку) між «сімома разами» Божого гніву проти південного царства Юди, що почався 677 року до н. е., і початком двох тисяч трьохсот років із восьмого розділу книги Даниїла, чотирнадцятого вірша, у 457 році до н. е. Число двісті двадцять поєднує ці два пророцтва, і обидва пророцтва були представлені разом в основоположних віршах адвентизму, а саме у восьмому розділі книги Даниїла, віршах тринадцятому та чотирнадцятому. У тих віршах Христос пророко представив себе як «той певний святий», що є перекладом з єврейського слова «Пальмоні», яке означає «Дивний Лічильник».

Дивний Лічильник вводить два видіння, що представляють дві лінії пророцтва, у самих тих двох віршах, які Сестра Вайт визначає як центральний стовп адвентизму. Відправна точка поєднана символічним зв'язком на двісті двадцять років із часом їхнього виконання в 1844 році. Другий розділ Авакума завершується двадцятим віршем, тим самим позначаючи число «двісті двадцять» іншим виразом, ужитим Дивним Лічильником, адже цей вірш окреслює головну рису антипрообразного Дня Очищення, що розпочався тієї дати.

А Господь у святому храмі Своєму: нехай мовчить перед Ним уся земля. Авакум 2:20.

Два пророчі періоди, що становлять центральний стовп адвентизму і були безпосередньо введені Дивним Рахівником, пов'язані між собою двомастами двадцятьма роками, а Ісус (Дивний Рахівник), який завжди ототожнює кінець чогось із його початком, позначив їх завершення 22 жовтня 1844 року числом двісті двадцять.

Рух першого ангела, як і рух третього ангела, розпочався у «час кінця» (1798 і 1989 відповідно), де ідентифіковано «сім часів» із двадцять шостого розділу книги Левіт. Наступна віха в обох історіях позначена завершенням двохсот двадцяти років, що також є пророчою ознакою «семи часів», бо початкові точки двох видінь (хазон і маре) становлять період у двісті двадцять років, який поєднує їх між собою.

Видання Біблії короля Якова 1611 року, формалізація вістки Міллера, оприлюднена в газеті «Vermont Telegraph», оприлюднення Декларації незалежності та публікація «The Time of the End» у журналі «Our Firm Foundation» — усе це були публікації. Початок і кінець обох двохсотдвадцятирічних періодів позначені публікацією як історичною віхою. Число «двісті двадцять» є символом пророчого зв'язку, і всі чотири публікації пов'язані між собою тим, що є публікаціями, а також вісткою, представленою як «примноження знання» у їхніх відповідних історіях.

Біблія 1611 року являє собою передання євангельської звістки від небесних дворів людству. Послання Міллера було подане в контексті пророцтв про час, а дві священні таблиці Авакума роблять очевидним, що послання Міллера було графічно проілюстроване лініями

історії. «Вермонт» означає «зелена гора», і згідно з натхненням «зелений» є символом віри.

"Цей сон дав мені надію. Зелений шнур означав для мене віру, а краса й простота довіри до Бога почали відкриватися моїй душі." Християнський досвід і вчення, 28.

Послання Міллера було формалізоване і виголошене вірною церквою, бо «гора» в останні дні — це «церква».

І станеться в останні дні, що гора дому Господнього буде утверджена на вершині гір і буде піднесена над пагорбами; і всі народи потечуть до неї. І підуть багато народів та скажуть: Ходімо, і зійдімо на гору Господню, до дому Бога Якова; і Він навчить нас Своїх доріг, і ми будемо ходити Його стежками: бо із Сіону вийде Закон, а слово Господнє — з Єрусалима. Ісаїя 2:2, 3.

Формалізоване випробувальне послання Міллера походило з вірної церкви, а видання під назвою The Telegraph є посланням з небес, як і Біблія короля Якова, адже слово "telegraph", утворене з двох грецьких слів, означає послання здалеку. Перше слово (tele) означає "віддалений, далекий", а друге (grapho) — "писати або записувати". Разом вони означають "писати або передавати на відстані". У 1611 році Бог через видання Біблії короля Якова передав Своє послання з небес, а по закінченні двохсот двадцяти років послання Міллера, уперше формалізоване 1831 року у виданні Vermont Telegraph, також передавало Боже послання з небес. Цим посланням було "помноження знання", яке відкрилося в "час кінця" 1798 року, що згодом породило трьохетапний випробувальний процес для того покоління. Та історія була прообразом історії Future for America.

Декларація незалежності 1776 року означає початок земного звіра з тринадцятої глави Книги Об'явлення. Вона означає початок Сполучених Штатів і тим самим вказує на обмеження незалежності наприкінці існування Сполучених Штатів. Послання Future for America (як підказує сама назва) визначає завершення, яке типологічно окреслене на початку публікацією Декларації незалежності. Двісті двадцять років потому, у 1996 році, служіння, яке випускало журнал The Time of the End, отримало юридичну особу, що раніше мала назву Future for America. Того року було видано журнал The Time of the End, що складався зі статей, раніше опублікованих у виданні під назвою Our Firm Foundation.

Назва служіння «Future for America» стосується історії Декларації незалежності, адже та публікація ознаменувала початок Сполучених Штатів, а Ісус завжди ілюструє кінець початком. Назва публікації — «Час кінця» — стосується як «часу кінця» у 1989 році, так і завершення випробувального часу, коли стане Михаїл. Формалізоване послання у публікації (Даніїла, розділ одинадцятий, вірші 40–45) було розкрито з розпадом Радянського Союзу в 1989 році (час кінця), а розкриті вірші подають послідовність історичних подій, що простягається від 1989 року до першого вірша дванадцятого розділу, де вказано, що стане Михаїл, а людський випробувальний час завершується.

Від опублікування Декларації незалежності у 1776 році до публікації журналу "The Time of the End" минуло двісті двадцять років, і початок, і кінець стосуються тих самих пророчих

тем. Видання "The Time of the End" було укладене з розділів, які спочатку були опубліковані як статті у виданні "Our Firm Foundation", і відображає пророчну істину, що без дотримання основоположних істин міллеритського руху (що є "нашою твердою основою") неможливо зрозуміти "примноження знань" у "час кінця" 1989 року.

Віха, представлена як «час кінця», і віха, що позначає «формалізацію» звістки в паралельних історіях рухів першого й третього ангела, обидві містять пророчі елементи «семи часів» з Левіта 26. Наступна віха в паралельних історіях — це наділення звістки силою, позначене зішестям або ангела десятого розділу Об'явлення, 11 серпня 1840 року, або ангела вісімнадцятого розділу Об'явлення, 11 вересня 2001 року. Сповнення другого горя дев'ятого розділу Об'явлення спричинило зішестя ангела десятого розділу Об'явлення, а сповнення третього горя десятого розділу Об'явлення спричинило зішестя ангела вісімнадцятого розділу Об'явлення.

У паралельних історіях пізній дощ починає «покрапувати» в момент, коли сходить ангел. У цей момент вістка «набуває сили» завдяки підтвердженню передбаченої події. Для міллеритів це було припинення панування Османської імперії на виконання часового пророцтва про іслам, що стосується другого «Горе», у дев'ятому розділі Об'явлення, вірші п'ятнадцятому. Для руху ста сорока чотирьох тисяч це було «розгнівання народів», пророцтво про іслам третього «Горе», що припадає на час сьомої сурми у десятому розділі Об'явлення, вірші сьомому, яке виповнилося, коли були повалені великі будівлі Нью-Йорка.

Кожна з основних віх паралельних історій має безпосередній зв'язок із ділом Дивного Лічильника, який позначає Своїм підписом взаємозв'язок двох видінь, що представляють дві тисячі триста років і дві тисячі п'ятсот двадцять років. Пророчі сторожі, які піднімаються під час зішестя ангела, трублять у попереджувальну сурму, що включає в себе вістку до Лаодикії, яка у 1856 році була безпосередньо пов'язана з розпечатанням більшого світла «семи часів». Віха двох таблиць Авакума, представлена піонерськими діаграмами 1843 і 1850 років, які обидві графічно зображують «сім часів», з'явилася між зішестям ангела та «першим розчаруванням» у кожній паралельній історії.

Віха "часу зволікання" безпосередньо пов'язана з невдалим передбаченням 1843 року, яке пророкувало сповнення як двох тисяч трьохсот років, так і двох тисяч п'ятисот двадцяти років. Звістка Опівнічного крику була визначенням близького сповнення тих двох періодів пророчого часу. Зачинені диспенсаційні "двері" на останній вісі вказують на сповнення тих двох пророчих періодів і позначають, де починає звучати сьома, або Ювілейна, труба. Кожна віха в кожній історії безпосередньо пов'язана із "сімома часами", і "сім часів" є ниткою, що пов'язує обидві історії разом, а обидві історії представляють звістку пізнього дощу.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

«Для тих, хто спотикається об слово, будучи непокірними», Христос — скеля спокуси. Але «камінь, що його відкинули будівничі, той став головою кута». Подібно до відкинутого каменя, Христос у Своїй земній місії зазнавав зневаги та наруги. Він був

«зневажений і відкинений людьми; муж скорбот і знайомий із стражданням: ... Він був зневажений, і ми Його не шанували». Ісаїя 53:3. Але наближався час, коли Він буде прославлений. Через воскресіння з мертвих Він буде визнаний «Сином Божим у силі». Римлян 1:4. Під час Свого другого пришестя Він явиться як Господь неба й землі. Ті, хто тепер збиралися розіп'яти Його, визнають Його велич. Перед усесвітом відкинтий камінь стане головою кута.

І на «кого б він не впав, розтре його на порох». Народ, що відкинув Христа, невдовзі мав побачити своє місто і свій народ знищеними. Їхня слава буде зломлена й розвіяна, як порох перед вітром. А що ж знищило юдеїв? Це була скеля, яка, якби вони на ній будували, стала б для них безпекою. Це була зневажена Божа доброта, відкинута праведність, знехтуване милосердя. Люди стали проти Бога, і все, що могло бути їхнім спасінням, обернулося для них на погибель. Все, що Бог визначив на життя, стало для них на смерть. Розп'яття Христа юдеями потягло за собою знищення Єрусалима. Кров, пролита на Голгофі, була тягарем, що втопив їх у погібелі як у цьому світі, так і в світі прийдешньому. Так буде й у великий останній день, коли суд упаде на тих, хто відкинув Божу благодать. Христос, їхній камінь спотикання, тоді з'явиться їм як гора відплати. Слава Його обличчя, що для праведних є життям, буде для нечестивих пожираючим вогнем. Через відкинуту любов, зневажену благодать, грішник буде знищений.

"Багатьма прикладами та неодноразовими застереженнями Ісус показав, чим для юдеїв обернеться відкидання Сина Божого. Цими словами Він звертався в усі віки до всіх, хто відмовляється прийняти Його як свого Викупителя. Кожне застереження — для них. Осквернений храм, непокірний син, лжевиноградарі, зневажливі будівничі мають свій відповідник у житті кожного грішника. Якщо він не покається, його спіткає та загибель, яку вони передвіщали." Бажання віків, 599, 600.